

Az egyszarvú

I.

Nevem Raszkolnyikov. Kilencéves raboskodásra ítélték egy nem mindennapi indítékból elkövetett, nem mindennapi gyilkosság miatt. A bűnöm rendkívüliségére való tekintettel elég enyhe ítélet. Még ha az enyhítő körülményeket figyelembe veszem, akkor is. Az igazságom alapelve dugába dőlt. Jogaim is semmivé váltak. Egyedül állok itt e tarka ingben, Szibéria egészséges levegőjét szívom, és meditálok. Gyűlölnek a rabok, gyűlölnek a falubeliek; szívesen rám vágának elmenőben, már csak a bunyó kedvéért is.

Nincs velünk sok börtönőr. Az a kevés is behúzódik az irodákba, a mi celláinktól alig tisztességesebb lebujokba, és kövér patkányokhoz hasonlóan utolsó osztályú kávét iszogatnak, büdös kapadohányt szívznak, hátukat és hájas tokájukat melengetik az olajkályák mellett, azok meg bűzlenek, világznak... Csak akkor jelennek meg, ha szemlét tartanak, vagy ha, bármilyen okból, a szegény gyilkosokon töltik ki bosszújukat. De gyorsan vissza is húzódnak a kuckójukba.

A pszichológusunkat tavaly magasabb posztra helyezték, a pedagógusunkat bolonddá nyilvánították; a pszichiáter néhány hónapja fölakasztotta magát az orvos sztetoszkópjára, amit arra a kampóra akasztott, amelyen valaha a doktor úr fogasa lógott. Egy elkeseredett rab helyezte használaton kívülre, hogy bebizonyítsa idegösszeomlását. Mármint a fogast. Csak néhány bogaras orvosunk maradt, akikről azt beszélték, hogy maguk is körmönfont bűnözők, és csak büntetésből kerültek börtönünk kórházába. Ketten félszeműek voltak. Így is hívtuk őket. Aztán elkereszteltük őket küklopszoknak. Egyik magas volt, a másik alacsony. Így különböztettük meg őket: a nagy és a kis küklopsz.

Azért-e, mert példás rabnak bizonyultam, vagy mert már rámnézni is utáltak, egyszer behívtak a irodák egyikébe és közölték, hogy az amúgy is enyhe büntetésemem még enyhítenének, ha hajlandó lennék elvégezni azt a feladatot, amelyre kiszemeltek. A sztyeppén, mondták, a büntetőintézet építése óta egy egyszarvú lóddörög, ki tudja, honnan érkezett, milyen faj, és milyen idős, de mindenképpen zavarja a többi állatot, amelynek természetadta joga a sztyeppén való szabad kóborlás. Amióta a büntetőintézet létezik, mindig a legerősebbeket és legambiciózusabbakat küldték, hogy ösztöneiket eme állaton szublimálják, de egy se tért vissza a feladatról. Rögtön az elején bejelentik, és figyelmeztetnek is: ha véletlenül eszembe ötlene, hogy mindezek a rabok megszöktek, jókorát tévedek. A sztyepp végtelen és gyilkos, olyan szakadékok és vermek tarkítják, amelyek más vidéken ismeretlen jelenségnek számítanak, így aztán a napnál is világosabb, hogy egytől egyig szomorú véget értek. Az is elképzelhető, hogy az elejthetetlen állat áldozatai lettek. Azt is közlik velem, hogy a sztyeppre szólóban kell menni, az őrk túl ügyetlenek az egyszarvúvadászathoz, csak elpuskáznak a dolgot. Különben sincsenek elegen a börtön területén. Minden részletről alaposan beszámoltak, rajtam áll a döntés: vagy elindulok az egyszarvúért, és így a büntetésemem nevet-

ségesen kevés időre, talán pár hónapra csökkentenék, talán egészen föl is mentenének, ez viszont a korai halál veszélyét rejtené magában; vagy pedig visszatérek gyilkostársaim közé, és lassan patkolok el. Döntsek önállóan. Még gondolkodási időt is kapok: négy étkezésnyi időm van a végső határozatig. Ezzel elvezettek egy magánzárkába, hogy nyugodtan gondolkodhassak.

A magánzárka szabálytalan alakú. Először kerültem ide. Hideg falai és padlója fémből vannak. A mennyezet alacsony és ferde. Kilel tőle a hideg. Az egyik sarokban egy frissen odaszállított jégkupac áll. Elvették tőlem minden ruhámat, teljesen meztelen vagyok. Se lefeküdni, se leülni nem bírok, de állni se, mert a mennyezet túl alacsony. Mit csinálhatnék? hallgatok, báméskodok, onanizálok. Szöcskévé fogok változni, láncra fűzve mutogathatnak majd a cirkuszok közönségének. Sokat kereshetnének rajtam. Vagy áldozati bárányként befalazhatnának az új börtön épületébe, amelyet már régóta tervezgetnek. Vagy egyszerűen csak hernyóvá lapíthatnának ezzel a fémmennyezettel, ha máris nem váltam azzá. Értem már, miért vállalták elődeim a vadászatot. Ki ne vállalná? Emberi lény voltam, aki nem kívánczik tyúkólba, se élő bénák és nyomorékok koporsójába. Kopogtattam az ajtón, amelyen bepréseltek, hogy megörvendeztessem őreimet: nem tévovázok tovább. A nyílás kitérült. Fialat gyengeelméjűként rohantam volna kifelé, de az őr visszatántorított a gumibottal, mintha csak egy disznót vágna kupán, és hallgatást tanácsolt. Négy étkezésnyi idő a határ. Nyilván ki akartak meríteni, hogy a döntésem végérvényes legyen.

Testem hőmérséklete nulla fok alá süllyedt. A bőröm megfagyott, csak belül mocorgott és tartott ébren valami, zárkám a hűtőszekrények elődje lehetett, amelyet csak később találtak föl. Miért is találták volna föl korábban?

Volt mégis valami, ami arra utalt, hogy a zárkámon kívül is van élet, akármilyen is legyen az – közelebb csúsztam hát ahhoz a valamihez. Egy kicsiny nyílás volt, ablak gyanánt

vésték. Fejnagyságú, de rombusz alakú. A fejem viszont nem rombusz alakú. Tévednek, ha azt hiszik, hogy egykönnyen megváltoztatom a véleményemet. Megcsapott a köd lehellete, a sűrű szibériai ködé, amelyet vakon is megéreztem volna, mert a ködnek szaga volt, oroszokra szaglott és az oroszok házaira, a halovány, sovány, kimerült asszonyaikra, pocsolyáik és mocsaraik polipjaira; békákra szaglott és besúgókra, bölcsőkre és émelyítő börtönbudikra, farkasokra, ködökre. Ez igazi köd volt, olyan, amilyennek a jóisten megteremtette. Szerepe az volt, hogy fölkapja, és magával vigye a szemetet, hogy figyelmeztessen, hogy elsötétítse előtted a világot. Ilyenkor aztán készen állsz a döntéshozatalra. Tényleg. A ködre kellene háritani mindent.

Itt van, amikor járványok dúlnak. Amikor el kell rejteni a döglődést, a meggebedést, amikor egérutat kell biztosítani a besúgóknak és más piszkos hatalmaknak, hogy gyakorlatot szerezzenek a dögvészekben és járványokban, hogy túllicitálják egymást és fogadjanak arra, hogy emberből, marhából, kutyából vagy vakondokból hullik-e el több, vagy csak a farkasok döglenek halomra. A Nap árulónak minősül, föllebentti a köd lepleit. De amikor megjelenik, már csak sarat talál – porból lettünk, porrá leszünk, azt az egy lényt, a nőt kivéve, aki oldalbordából született. A nők magasabbrendű lények. Vagy még pontosabban, démonok. Platón azt mondta, hogy a démonok az istenek és az emberek között helyezkednek el. Megborzongtam hirtelen fölbukkanó alakjától, az egyetlen kezem ügyébe kerülő eszköz, amivel védekezhettem, a sarokban halmozódó jég volt. Belemarkoltam hát a kupacba, és céloztam. Platón elpárolgott, eltűnt a látomás, balsorsom megmaradt. Ó, ha rendelkeznék Merylin tudományával, Aladdin lámpájával, vagy akár csak egy aranyhállal... Ebben a pillanatban megcsikordult az ajtó kukucskálója, és beadtak egy csajkát. Egy darab fagyos lóhús, egy lódög-darab, zsenge sárgarépával körítve. Kár. Nagy sárgarépa lett volna belőle, ha hagyják. Nem voltam éhes. Beágyaztam a

csakját a jégfalomba, hogy meg ne bűdösödjön, és ismét, számomra is furcsa szentimentalizmussal, a rombuszhoz guggoltam.

Sajnáltam, hogy megzavarták a köddel folytatott párbeszédemet. Jól lehetett vele kommunikálni. Lehelsz egyet, és máris részévé váltál, egy részedet kigomolygatja a szabadba, az egyszarvú sztyeppjére. Az egyszarvú vár engem valahol. Lehet, hogy fölfal. A ködöt nem bírja. Egy beduin tűnt föl, karaván élén tevegelt. Tevéje éppen teleihatta magát az oázisban, mert nem volt sietős a dolga, a beduin pedig dühöngött, ütötte az állatot, én pedig ökölbe szorítottam kezem, és meg szerettem volna büntetni, micsoda gazember, és mégis szabadon járkal! Egy szempillantás alatt eltűnt, helyébe maga a pápa lépett, számos kísérelővel, akiket kötélre fűzve vezetett. Oly engedelmesen lépkedtek mögötte az apátok és bíborosok, mint kis ölebek gazdasszonyuk után. A pápa kidüllesztette hasát, és bazsalikommal szentelte meg a kétoldalt térdelő szerzeteseket. Az összegyűlt tömeg tágra nyitott szemmel őrjöngött és bömbölt. Pátosz, extázis és katarzis. Aztán egy futballmérkőzésen bíraskodó őszülő eretnek jelent meg, de a fölösleges játékosok tömegében elveszett sípjának hangja, éterként párolgott el ez a látomás is. Varázslók és tündérek jöttek, kezükben varázspálca helyett gumibotot hoztak, egy oroszán cirkuszt alapított, amelyben királylánnyá kiáltottam ki magam, aztán nyomtalanul elhajóztam egy nefritkő halászhajón. Minden kénre bűzlött.

A második étkezés ideje. Csikordult a kukucskáló ajtaja, látom az őr kezét, a csajkában lódög-szelet és sárgarépa. Csak a fejemet fordítottam el a rombusztól az ajtó irányába, majd vissza. A bal lábamon guggoltam, áthelyezkedtem a jobbra. Hadd lám a köd másik oldalát.

Thébát láttam és a pusztító pestist, amely már bevégezte a dolgát: kihalt volt minden. Csak a szerencsétlen Oidipusz támolgott egyetlen túlélőként a szfinx elé, amely lépésről lépésre közeledett feléje.

Megfeszíteni!, kiabálta a szfinx, megfeszíteni!

Nem tudom, meddig tarthatott a thébai látomás, de bizonyára sokáig, mert immár harmadik alkalommal hozták az ételt. Nyikorgás, az őr keze, lótetem, sárgarépa. Aztán csak jég.

És minden kénre bűzlött.

A ködbéli harmadik jelentre vetett tekintetem egy szakadékba zuhanó őrült tekintetére hasonlított, csak a nagy semmit láttam, a hasadék végtelen mélyét, amelyben csonttörés várt rám. De csak a legvégén. Az őrütek csak a világminőség végén pusztulnak el. Időközben az őrült átzuhan valami vízen, estében megerőszkol néhány vízbabát, amelyek csak neki születtek, más délibáb úgyse lesz az övé, akármilyen magasról érkezne is. Az őrütek bukásában nincs megváltó szerepe a hierarchiának.

Rájöttem, hogy a köd felszívódott, vagy talán átváltozott jégkockákká, hisz különben már rég elolvadt volna ott, a sarokban, ha valami ördögi erő mindig föl nem újítaná. Tényleg, nyilván azokban a jégkockákban lakozik a köd. Elmozdultam hát a nyilástól, leültem a fémpadlóra, térdemre hajtottam a fejem, és bámultam az átalakult ködre, hátha meglátok még valamit. Sehol semmi. A jéggé alakult köd nem szül látomásokat. És ez a következtetés helyesnek bizonyult.

És lőn reggel, és ismét az őr kezét láttam, lábamhoz rakott egy újabb adag lóhúst. Gyomrom egy tekergődző, követelődző kígyófészekhez volt hasonlatos. Még hangot is hallatott. Megettettem hát kígyóimat.

//.

Minden kénre bűzlött. A sátán érkezésének előjele. Megmenthetne-e bennünket valami titok, ha a lópatájúak átveszik a hatalmat?

Az őr végül benyitott a cellámba. Nyilván megcsapta a magánzárka és az állott hús bűze, mert fintorgott egyet, és távolságtartóan mondta: Elérkezett az idő, Izidor Izidorovics már várja. Kilépn! Mozgás!

Izidor Izidorovics kedvesen fogadott és megparancsolta, hogy adják elő ruhámat és cipőmet, párnás széket és meleg teát hozatott. Fölhúztam tetves börtönrongyaimat, aztán megvetően néztem Izidor Izidorovicsra, kényelmesen elhelyezkedtem és szürcsölni kezdtem, dacból, a teát. A dac prima dolog.

Nos, Izidor Izidorovics, szóltam, ön nyilván tudja, hogy a határozatom csak olyan lehet, amilyenek ön elképzelte. Mindent megtett, hogy így döntsek. De azért szeretnék kérdezni valamit.

Hm. Halljuk, Rogyion Romanovics!

Azt mondta, hogy a sztyepp végtelen.

Végtelen és gyilkos, fiatal barátom, sőt, könyörtelen.

Szóval gyilkos is?

Megmondtam.

Jó. Ráállok. Elmegyek azért az egyszarvúért. De mit fogok enni a nagy út idején? Ma reggel figyelmeztetett a gyomrom, hogy megfeledkeztem róla. Ezért a negyedik csajkát kiürítettem. Meg kellett ennem az adagot. Én nem vagyok örökmozgó, Izidor Izidorovics. Én...

Hát, fiatal barátom, ez az ön gondja marad. Azt eszik majd, amit talál. Válgjon aszkétává. Hol vannak az eszményképei? Azért is küldjük erre a feladatra, hogy... figyeljen rám, Rogyion Romanovics, ha ön képtelen megbirkózni azzal az állattal, akkor tűnjön el a szemem elől. Mit mond minderre az ön Napóleonja? Nos? Válaszoljon!

Azt mondtam, hogy elmegyek az egyszarvújáért.

Akkor ne foglalkozzon apróságokkal.

Értem.

Szóval, eldöntötte?

Ei.

Gyönyörű!

Úgy látszik, Izidor Izidorovics mégiscsak izgult, mert jócskán megizzadt. Hozatott egy lavór vizet, faggyúszappant, törülközőt és megmosakodott. Szinte újjászületett.

Rogyion Romanovics, kezdte fontoskodva, én meg kisé hátravettem fejemet (később többször földéztem ezt a jelenetet, méricskélve vakmerőségem fokát), akár élve, akár halva keríti kézre az egyszarvút, ön számunkra tiszta múltúvá válik! A törvény nevében! A nép nevében!

Hogyan?

Kiszabadul, Rogyion Romanovics, tiszta lesz ismét, ha úgy akarja: ártatlan!

Nem vagyok tiszta Isten színe előtt.

Ugyan ne bolondozzon, hisz ön ateista!

Az Istennek mindegy, hiszek-e benne vagy se. Mint ahogy mindegy a most megválasztott királynak, mennyire helyeslem trónrakerülését. Nem ismertem ennek az országnak a cáriját se, nem is izgatott különösebben, mégis itt ülök a börtönében. De lehet ennél még rosszabb is, attól tartok. Hacsak valami csoda folytán meg nem tisztulok. De ezt a csodát egy állat aligha idézheti elő.

Én nem vagyok állat, Ro-gyi-on Ro-ma-no-vics!

Természetesen az egyszarvúra gondoltam.

Vagy úgy! Eddig is holmiféle gyilkosokkal volt dolgom, mégse panaszkodtam. De ön nem olyan, mint a többi gyilkos, Raszkolnyikov! A többit megvesszőzöm, csitt-csatt, és megnyugszanak. Ellenben ön, ön egy gyík! A vessző suhog, csíp amúgy istenigazából, de a gyík odébbsurran. Száz csa-

pásból egy ha eltalálja. Az is úgy, ha keresztbe tudsz ütést mérni rá. Keresztbe állítom önt is, Raszkolnyikov! De keresztbe ám! Akkor aztán tiszta lesz. Ha már az egyszarvú nem segít!

Izidor Izidorovics, én már megmondtam, hogy döntésem végleges. Ha azt mondom, megölöm önt, akkor meg is fogom ölni. Ha valamit megígérek, azt meg is teszem.

Mi ez, fenyegetés?!

Á, dehogy, csak a példa kedvéért mondtam így. Másról van itt szó. Vajon az előbb megmosdott-e a vízzel és a szappannal, amit behoztak önnek?

Hisz láthatta.

Láttam is. És vajon megtörülközött-e a törülközővel?

Azt is láthatta.

Valóban. Csupán megerősítést kérek. Hanem vajon ön, hogy úgy fogalmazzak... tiszta volt-e, amikor megtörülközött?

Fogalmam sincs, mire céloz, de nyilvánvaló.

Vajon az is nyilvánvaló-e, hogy amikor a mosónő piszkosnak találja a törülközőt, ki is kell hogy mossa, függetlenül attól, hogy ön tisztának véli; nem lenne-e elegendő csupán megszáritani? Ha már ön... tiszta volt a mosakodás után.

Nyilvánvaló, hogy ki kell mosni.

Ön, Izidor Izidorovics, kimosatja azt a törülközőt, amelybe tiszta, verejtékcseppek nélküli arcát törölte. Mivel kellene hát az én lelkemet lemosni ama bűntény után, függetlenül az egyszarvútól, amelyet vagy elfogok, vagy nem. A mindketőnkre nézve bizonytalan befejezéstől függetlenül! Én nem félek a haláltól. A halál megváltás. Ön ezt jól tudja. De kíváncsi-e a halál arra, akinek élni sincs különösebb oka? Adjon nekem valamit, amivel megtisztíthatom a lelkemet, akkor aztán nem egy ellen indulok. Akár tíz fenevaddal is kiállok ak-

kor, Izidor Izidorovics! Nem fáj a bűnöm! Meghalt bennem a bűntudat. Íme, hogy végzik be a kicsiny vágyú, kicsiny emberek!

Szinte sajnálom önt, ahogy itt szónokol. Ha Isten lennék, most bűnének felét megbocsátanám. Ön elismeri, hogy kicsi és szájalmas?!

Én kisemberek között éltem, ahol nem könnyű nagyává válni. Nem a gyilkosság miatt bűnhődöm; Izidor Izidorovics, én talán már... szerettem volna magasra törni, vagy mi a szösz...

Miért nem akasztotta föl magát, Raszkolnyikov? Még a bűntény előtt! Már a gyilkosság előtt fönről nézhette volna a világot, amíg egy erősebb valaki le nem túrja az akasztófáról. Ezzel megkímélte volna azt a vénasszonyt is, önmagát is, no meg végtére bennünket is...

Ki menne el akkor az egyszarvúért?

Elég, elég! Mihail! Indítsd útnak, hadd menjen! Ebből aztán elég!

///.

Három nap és hét éjszaka egyre csak mentem az irdatlan sztyeppén. A szibériai idő furcsa. Több éjszaka is elmúlik nappal nélkül, mintha a Nap, ha már egyszer elnyugodott, rühellne ismét fölkúszni a horizontig. És mindezt lelkifurdalás nélkül. Az éjszakák egymásba folytak, mint a vízfesték a puha papíron, közben csak a láthatatlan és ismeretlen madarak hangja hallatszott.

Nagyritkán ordítást is hallottam, de nem farkasok voltak. Mint ahogy az időnkénti mekegés és bégetés sem közeli kecskék és birkák torkából fakadt. Valami furcsa szerezetek voltak körülöttem, egyszerre ordítottak, mekegtek és bégettek, csiszolatlan hangon és megátalkodottan, uralva az egész

sztyeppét. Talán Lucifer küldi rám testvéreit, hadd ijesztgesenek és rettentsenek el, hisz az egyszarvú bizonyára az ő védnöksége alá tartozik, vagy más lény küldi ellenem fő-fő kínzóit és vérszopó hóhérait elfogatási parancs és bírósági pecsét nélkül, de nyaktilóval és máglyákkal; vagy talán a szibériai sötétséget uraló griffmadarak hívogatnak, hogy rokonszenvükről biztosítsanak, vagy egyszerűen csak hallucinálok, és néma csönd van körülöttem. Ébren voltam, na valaki meglátott volna ebben a pillanatban, ahogy a sötétség sűrűjébe markoltam kinyújtott kezemmel, azt hihette volna, hogy egy megszállott holdkóros lépked itt a civilizáció taktusára.

Három éjszakányi idő után virradni kezdett, végre kivehettem lábam mozgását és a kabátom hajtókáján megülő jégkristályokat. Egy kis idő múlva világosan láttam testrészeimet, majd egész testemet, ekkor voltam csak teljesen biztos abban, hogy az egyszarvú még nem tépett darabokra. De íme! Alighogy ez az eszembe ötlött, egy nagyobb mélyedésre akadtam, benne hét, nyilván korábban az egyszarvúért küldött rab haldoklott. Mindannyian éltek, és mozdulatlanok voltak, egyiknek a feje hiányzott, másiknak más testrésze, megint másiknak a sebében, az elveszett testrészt cserébe, ott díszelgett az egyszarvúnak egy-egy foga. Mindannyian hörögtek és siránkoztak, fulákoltak váladékaik és kifolyt vérük pocsolyájában, amely – lévén sűrű és alvadt – a fölszínen tartotta őket. És ha a vér nem aludna meg, már mindannyian rég bevégezték volna. Amint megláttak, mintha visszatért volna beléjük az élet, kiáltozni kezdtek:

Szabadíts meg! Könyörgöm! Ha Istent ismersz! Bátyuska!

Kánonban kiáltoztak, de ez csak a haldoklók utolsó hörgeése volt. Otthagytam őket, elég volt a magam baja is.

Megkerültem a mélyedést. Följebb, a domboldalon megpillantottam az egyszarvút, egyhangúsága megdöbben-tett. Két egymásbaolvadt fókára hasonlított, de nem volt fő-

ka, testéhez képest aránytalanul nagy szarva és kőfogai voltak. Nyilván közönséges állati fogak voltak ezek, csak kőre hasonlítottak, és ama hét rab kiszívott testnedvei borították őket. Az egyszarvú is hörgött és vonaglott, ordított és fújt, orrából sűrű és bűzös váladék csorgott, szagától néhányszor elveszítettem az eszméletemet. Amikor ismét magamhoz tértem, dermedtségem is fölengedett, lenéztem a mélybe. Néhai rabtársaim már elsüllyedtek a pocsolyában, csak a végtagok, meg a koszos, undorító börtönegyenruhák rongyai virítottak. A mérgező emberhúst faló egyszarvú még előttük megdőglött.

Megjelentek a legyek. Kukacok sokasága. Paraziták. Húsevő és vérszívó növények borították az egyszarvút, az emberi testnedveket szívták.

Hánytam.

Szökni nem tudtam. Nem volt hová. Napokig kísérleteztem visszajutni a börtönbe. Kíéhezve, csontváznyira soványodva, és az ezúttal nem ködfátyolon át látott vízióktól meghibbanva mászkáltam (ejh, ha egy jótékony felhő ráúszna erre az egészre, roppant hálás lennék). Igyekeztem, valami ezt sugallta, mindig egyazon irányba tartani. És csodák csodájára meg is találtam a börtönt, összefutottak az örök, odajött Izidor Izidorovics is, kíváncsian vizsgálgattak, de nem mertek kérdezősködni. Valami lehetett a tekintetemben, amitől visszariadtak. Odasúgtam – erre is alig volt erőm –, hogy kövessék nyomaimat és győződjenek meg. Fogalmuk se volt, miről beszélek, de Izidor Izidorovics összeszedte magát és parancsot adott:

Mihail! Tüstént indulj, vígy magaddal néhány embert és számolj be a látottakról!

Eszméletlenül kerültem a börtönkórházba. Hónapokig nem tértem észhez. Amikor végre föleszméltem, kimerült voltam, tekintetem megtört, és szakáll borította arcomat. Közölték velem, hogy már régóta likantrópiában szenvedek,

hisz csak egy ilyen, tehát veszett farkas vagy ember győzhette le az egyszarvút: azt hitték, hogy én végeztem vele.

Jutalmul szép új bilincset kaptam, fénye elvakított, a kisebb küklopsz vállon veregetett és belémnyomott egy állati nagy injekciót, meghagyva a felügyelőnek, hogy külön kaját biztosítson a leleplezett farkasnak.

Újvidék

Branka Vuković

Fordította: Rajsli Emese

